

RELAT DEL PROJECTE

Islamofòbia amb ulls de dones

Un projecte promogut per:
Associació Institut de les Desigualtats
i finançat per l'Ajuntament de Barcelona

RECOLLIDA DEL RELAT

Projecte: Islamofòbia amb ulls de dones

“Testimonis de les dones participants en el projecte”

Paula Santos – Dones migrades diverses

“L’organització de les treballadores de la llar ha estat clau per posar en evidència una opressió estructural contra les dones migrants, un col·lectiu majoritari dins dels treballs de cura”, insisteix Paula Santos. “És important enfortir la creació de xarxes de dones migrades racialitzades contra el capitalisme racial, amb les seves formes de treball precaritzat i sense drets, a què estan abocades”.

Pastora Filigrana

Dins del treball del camp i de la cura és on es manifesta clarament la violència del capitalisme racial, on els treballs estan duts a terme per dones migrants i/o racialitzades: “Una vida digna es reparteix en funció de la feina que, alhora, es reparteix de manera desigual i amb un criteri racial”. Tot i que durant la pandèmia s’ha vist que eren treballs essencials, cap dels dos sectors (el camp i els serveis neteja) estan reconeguts com a treballs dignes, i hi dominen els pitjors convenis col·lectius que hi ha. Per entendre aquesta manca de drets és fonamental tenir en compte els processos de racialització i les conseqüències de la llei d’estrangeria: “Es veu molt clar com la patronal entrecrua el gènere i la raça buscant els cossos més explotables, aquells que treballaran més si més no, en una situació de vulnerabilitat on s’ajunten el gènere, la maternitat, l’idioma, la identitat racial... perquè siguin persones molt explotables”.

Gemma Casal – Fruita amb Justícia Social

A la campanya de la fruita de Lleida hi participen més de 40.000 persones, que per les condicions tan precàries de la seva feina no poden tenir un projecte de vida, estabilitat i a més estan sempre sota l’amenaça de la llei d’estrangeria. Moltes de les dones que treballen empaquetant a la campanya de la fruita tenen jornades de 16 hores al dia quan és la temporada de la fruita, no poden tenir cura dels seus fills aquests dies i moltes viuen al costat dels magatzems, no hi ha una separació de la vida i la jornada de treball. “Hi ha un gran silenci en què ningú ha dit res els últims trenta anys, o poca gent, un silenci compartit en què, encara que un sàpiga que s’estan vulnerant greument els drets dels veïns temporers, no obren la boca. Aquest silenci racista no només deshumanitza els altres, sinó que ens deshumanitza a nosaltres mateixos”.

Imed Soltani - Presidenta organització ‘Terre pour Tous’

“El mar entre Europa i Tunísia és un mar molt llarg que ha esdevingut un cementiri. Hi ha moltes mares amb fills desapareguts que no tenen cap notícia d’ells des de fa molts anys i estan buscant-los. Jo mateix tinc dos membres de la meua família que han desaparegut al

mar, i és per això que hem començat fa una dècada el moviment de les mares dels desapareguts, per trobar una resposta: on son els nostres fills? Des del 2011 hi ha més de 500 famílies els fills de les quals han desaparegut; volen saber la veritat sobre els seus fills i demanen responsabilitats. Hem realitzat manifestacions i parlat amb moltes autoritats tunisianes i europees, però no tenim resposta. Cada vegada desapareixen més persones i la principal causa son les polítiques i el tancament de fronteres. Nosaltres érem ciutadans que ens hem vist obligats a participar en política degut a les polítiques migratòries que afecten tota una generació a Tunísia. Com que no donen visats als joves, els forcen a desaparèixer al mar. Des que hem començat aquest viatge a Barcelona, ja han desaparegut dues llanxes. Han trobat cinc cossos, la resta han desaparegut al mar. Quan nosaltres demanem obrir les fronteres no és perquè vulguem que els tunisians vinguin a Europa, nosaltres volem que els tunisians retornin a Tunísia. Si els joves saben que es poden moure amb facilitat, aleshores ningú es queda a un país europeu si no té una situació amb la qual hi estigui content. Però el mateix fet de veure el retorn a Tunísia com a una forma de tancament fa que els joves es quedin a Europa, malgrat que estiguin sense recursos ni feina. Per això demanem que obrin les fronteres, per tenir les mateixes condicions de circulació com els joves europeus.”

Leyla Akik

“Soc la mare d’en Yousef, que va desaparèixer el 31 de juliol de 2020. Tenia esperances de veure el meu fill gran. Des de la desaparició del meu fill vaig iniciar aquesta lluita per saber la veritat i demanar les responsabilitats. Em sento com la mare de tots els joves tunisians desapareguts d’aquesta manera. Tinc esperança de fer un recorregut internacional i que les altres dones facin el mateix i mostrin el que passa amb els nostres fills. Com que no ha tingut cap resposta o ajuda del govern tunisià o de les organismes europeus, segueix disposada a lluitar per sempre perquè es conegui el dolor de les mares. Amb les mares de Tunísia hem llançat una ampolla al mar amb el nostre missatge per omplir el mar d’ampolles i que la gent sàpiga que els joves han mort al mar. Espero que estem tots junts perquè aquest crim que està tenint lloc s’acabi.”

Souad Ben Sassi

“El meu fill va desaparèixer fa més de deu anys a la frontera entre Itàlia i França. Cada vegada estan desapareixent més joves a Tunísia. Quan veig un jove treballant i vivint amb la seva família, me’n alegro i em recorda que la meua vida va deixar de tenir un sentit sense el meu fill. Som aquí a Barcelona juntes, és un primer pas per buscar la veritat d’on son els nostres fills. El més dolorós és que les mares segueixen pensant que els seus fills encara son vius perquè no poden conèixer la veritat, estan sempre esperant. De nit que arribi el dia, i de dia, que arribi la nit. Jo vull que el món s’assabenti del que està passant i que acabi aquesta barbaritat.”

Norma Falconi

“Soc de Papers per a totes i tots, i la nostra lluita va començar des que va sortir la Llei d’estrangeria, ja fa gairebé tres dècades. Portem anys de protestes, intervencions polítiques i denúncies, encara que les nostres reivindicacions no s’han registrat i hem de lluitar contra

aquest oblit. La Llei d'estrangeria va dividir la societat entre catalans/espanyols i els migrants, i el racisme institucional va col·locar-nos a les pitjors feines. El 1997 vam començar la lluita contra el CIEs, des de de dues dècades que demanem el tancament dels CIEs. El nostre activisme no s'ha reconegut en part per la mateixa Llei d'estrangeria: sense els papers, no pots participar a la política. El 2001 vam començar les manifestacions i els tancaments a les esglésies per demanar els papers. Vam aprendre que només la lluita als carrers és la que ens dona la victòria. Els nostres fills ja s'estan criant amb la idea de lluitar, aquest és el nostre llegat. La memòria de la lluita migrant és en si mateixa una lluita col·lectiva i antiracista.”

“Dones entre fronteres. Resistències a la islamofòbia i el racisme”

Inauguració - Ajuntament de Barcelona

S'inicia amb l'afirmació d'estar completament d'acord amb la mobilitat circular, amb la possibilitat d'anar i tornar. Tenim l'exemple de Ucraïna, on no ha passat res per obrir-los les fronteres.

Des de l'ajuntament de Barcelona s'ha intentat canviar el marc de la llei d'estrangeria i s'han aconseguit petits avenços, però resulta molt difícil. Per exemple es va aconseguir que els joves menors poguessin obtenir els documents de treball quan feien els 18 anys.

Parlarem de les bretxes internes. Parlarem de les barreres a Barcelona, l'administració local representem la feina que fem a les persones. Hauria de ser un mirall per la ciutat a la que estem treballant. Més d'un terç de les persones que viuen a Barcelona tenen origen en altres països. Però els treballadors a l'ajuntament només un 1,8% han nascut a fora de Barcelona. I estem intentant que els que treballen l'administració local sigui més representativa. Per exemple, la llei de la funció pública, que per treballar a l'administració pública has de tenir la nacionalitat espanyola, i això és una barrera. Des de l'administració estem donant punts per conèixer l'urdú o l'àrab. Les administracions necessitem dades, per primer cop hem fet un informe de desigualtats, bretxes socials i d'origen.

Corina Tulbure

En los medios de comunicación se habla de la “crisis migratoria”. Como si fuera algo de hoy. Por eso queremos hacer hincapié en la “memòria històrica”, ya que hace falta visibilizar las luchas migrantes y las opresiones, como los CÍES (centros de internamiento de extranjeros). Llevamos 20 años con las mismas demandas, exigiendo la regularización.

Norma Falconi

Soy de papeles para todas y todos, nunca hablamos a nivel personal, sino colectivo. Comenzamos el año 1987 cuando sale la Ley de Extranjería. No se sabe porque no interesa registrarla, se queda en el olvido. Las compañeras de marroquinos fueron las primeras en la lucha. Con la ley de extranjería nos dividimos entre catalanes/españoles y las migrantes. Los tratados, como Maastrich, nos colocaron en posiciones de criminales. El racismo institucional nos coloca en los peores trabajos.

Las compañeras marroquíes son las primeras en lanzar una campaña y el gobierno de Felipe González hizo una amnistía. Luego de las olimpiadas ya no hubo posibilidad de empadronarnos. El eslogan de una Barcelona diversa, es buena para los guiris, pero no para los que vivimos aquí. Tenemos problemas con la categoría de líderes, incluso en mi colectivo,

porque pensamos que todos debemos luchar. La declaración de los derechos humanos es mentira para nosotras, sólo sirve para los europeos.

Los compañeros han hablado de libre circulación, está en los derechos humanos, pero la realidad es distinta. Y luego hablan de la guetización de los migrantes, la mayoría vivían en el Raval. Los 'colectivos' de Sants nos apoyaron en ese momento, contra el gobierno socialista y estuvimos 2-3 años reclamando al ayuntamiento que nos viera. Entonces vimos que había que luchar contra el estado español. En 1997 comenzamos la lucha contra el CIE, en el sótano estaban las personas sin papeles, sin derechos, de abogado, de visitas. A los 60 días los expulsaban. Hasta el 2005 se cambió a Zona Franca. No nos reconocen como vecinos. Dicen que no participamos, porque no hay gente en las asociaciones de vecinos, pero si no nos convocan. Nos dicen que sin papeles no podemos participar en política.

El 23 de diciembre de 2001, el presidente dice que ya a regularizar. Ya estábamos organizados, decidimos hacer una manifestación. Salimos 1500 personas. El 20 de enero fuimos a negociar con el párraco para que nos dejaran encerrarnos. El obispo dijo que no y cerraron la Iglesia. Fuimos al PI y nos abrió la Puerta, Vidal. Dijo, os dejo todo el espacio social para que hagan su lucha, 46 días de encierro. Se abrieron más Iglesias. Las mujeres lograron estar representadas. La ley es racista y xenófoba porque no se habla de derechos. Se consiguió la tarjeta de residencia, sin necesidad del marido, cuando trabajamos en la prostitución. Decidimos crear un decálogo para decirle al gobierno aquí estamos. Negociamos con el gobierno de Catalunya y con Rajoy. CCOO y UGT quiso quitarnos el protagonista. Nos hemos ganado la diversidad, nos hemos ganado a pulso estar en las calles. En Madrid no pasa eso. La historia es muy importante. Hemos hecho el primer libro de nuestra lucha.

Cada regularización cuesta más de 2000 euros. En 2005 nos exigieron el padrón, los penales en el país de origen. Hemos peleado para que nos den el padrón sin domicilio, porque no todos tienen la posibilidad. El padrón también está en la "Puerta de atrás". Luego en 2013 decidimos caminar de Barcelona a Madrid para poder reclamar que las mujeres violentadas, no les impusieran la expulsión. También que se ampliara el arraigo social, pero no lo conseguimos, Entramos al congreso de los diputados, solo nos atendieron los de migración. Solamente la lucha en las calles es lo que nos da la victoria. Los políticos se han sometido a nuestra lucha. A partir del 2018 hicimos otro encierro, con una declaración de 11 temas, que Rajoy y su representante no cumplieron. Logramos el padrón sin domicilio.

Conozco el trabajo de las compañeras de Lleida, de racismo institucional. Y el gobierno ahora nos vende el tema de contratación en origen, nos quieren vender que las entradas libres, a través de la contratación. Es una mentira, pagan una miseria y al terminar el plazo te vuelves. Nunca se cumplen las promesas de la contratación en origen. Por tanto, rechazamos el nuevo reglamento. En 1987 nació la lucha antirracista.

Nos llevaron a juicio, por el tema de la vivienda, "los desconocidos ocupantes" y ganamos el juicio. Luego nos vendió la izquierda, en agosto, dijo que tenías problemas de salud, de techo y a trabajadores sociales vestidos de blanco, para entrar y destruir. En torres y valles.

El gobierno ha generado una propaganda para hacer creer que no servimos. Nuestros hijos ya se están criando con la idea de luchar, este es nuestro legado. Para que cuando se hable de igualdad, realmente se verdadero.

Cuando la independència, en el referèndum al final, no contó nuestra firma por no tener DNI. Hay mucha gente que ha nacido aquí y se les sigue considerando migrantes. Es importante hacer la memòria del franquismo, porque continúa y eso nos dificulta vivir con dignidad.

El abogado aquí te roba. Tenemos derecho a reclamar directamente todo lo que queremos al gobierno. 20 años han cotizado las compañeras del hogar, pero dicen que tienen que demostrar 5 años. Se nos considera inferiores. La ley de extranjería pone la supremacia española. Sabemos enfrentarnos sin miedo. Reclamamos que las políticas sean desde nuestro sentir, no de los políticos, que nunca han pasado hambre ni dormido en la calle. La memòria de la lucha migrant es una lucha col·lectiva y es antiracista. Si España no cambia la política, el futuro va a ser muy negro. Los africanos y latinos están dando medallas a España.

Nosotras estamos diciendo, solamente con nosotras vamos a cambiar esta Sociedad. Como iguales, no los que cargamos las sillas. No dicen que los cuidados son el centro de la vida, pues hay que cuidar a las trabajadoras del hogar y del campo.

Norma Falconi, Activista i Fundadora de Sindillar

Discriminació en el món laboral

David Moya

Moltes vegades la discriminació té lloc en l'àmbit laboral. Cal tractar diferent a les persones 'diferents' i igual a les persones iguals. La igualtat és comparativa i en relació a unes circumstàncies. Per exemple, som iguals professors i alumnes? Depèn de on es tingui en compte. La clau de tot és amb qui em compari. Per exemple, el matrimoni gitano o celebrat en un altre país no es igual que un matrimoni aquí. No puc dir que hi ha discriminació. La gramàtica de la igualtat, l'hem de traçar en comparació. Quanta diferència podem aplicar a les situacions diferents. O bé la desigualtat per no diferents, per exemple tractar una persona amb discapacitat igual, també estem discriminant.

Hi pot haver criteris de diferenciació per criteris, per exemple no entrar a medicina perquè no tens suficient nota. Alguns criteris de discriminació que aparentment son neutres, però que no ho son. Per exemple, qui treu un 9 per entrar a medicina?

No tothom pot assolir el nivell C2 d'anglès. Amaguen seleccions de classe social, ingressos, etc. Quina és la finalitat de la mesura? La premissa es que pot discriminar per qualsevol categoria. Categories son raça, per exemple. Però la igualtat està connectada amb la noció de justícia. Qualsevol canvi està interrelacionat.

Nocions que hem de tenir clares i que no sempre la justícia la té clara. Discriminació directe i indirecte. Per exemple, no acceptem dones. Es traslladen a la prova, com demostrar que s'ha discriminat per aquell concepte. O les discriminacions indirectes. Es fonamenten en un criteri objectiu però té un impacte molt més alt a nivell de discriminatiu. Per exemple, l'alçada de la policia. Si demano certa alçada, estic dient quina raça podrà entrar. Discriminació oculta, la que no et deixa entrar a la discoteca per portar bambes.

Accions afirmatives: té l'origen a estats units i té força importància. Tècnica de desigualtat. Mecanismes de discriminació, desigualtat a favor del col·lectius discriminats. Per exemple, la llei de paritat electoral. A les mesures afirmatives, no tenen un perjudicat. A les inverses hi ha un perjudicat. O la diferenciació interseccional: dona i negra, lesbiana. En dret, els tribunals es resistien a incorporar-ho. Si es verifica un cas concret, ja no cal demostrar els següents. Només té sentit quan els factors individuals no constituïrien discriminació i només ho faran si son junts.

Tot un seguit de legislació, lleis recents com catalanes com estatals, sobre tracte igual que aprofundeixen en els mecanismes de no discriminació. Informem 2022 sobre discriminació,

Un informe de població africana, no mediterrània, afirmava que des del 2013 fins ara esta creixent la discriminació per motius religiosos. Un 2% s'han vist obligades a canviar símbols religiosos a canviar per la feina. Un 7% han perdut oportunitats laborals i els atribueixen a la raça.

Per abordar canvis hem de diferenciar el sector públic i el privat. L'objectivització de la funció pública neutralitzen la discriminació directa o formal. Però això no vol dir que tothom accedeixi en igualtat de condicions. Però l'àmbit no ha fet una feina de la promoció de l'accés a la feina per a col·lectius minoritaris. Per exemple, prova a jutge necessito estudiar 3 anys. Hi ha una manca de polítiques pro-actives de contractació de col·lectius migrants. Per exemple, l'ajuntament de Barcelona ha publicat una clàusula social de la contractació pública per donar avantatges a altres col·lectius. Un % específic per a població migrant. Es novedós per obligar a les empreses per incrementar la diversitat. És una manera de fer cunya en el sector privat. En l'àmbit privat ens trobem problemes quan les empreses tenen política de neutralitat religiosa. Aquestes sentències sempre passen en dones. L'excés de control sobre les dones en l'àmbit religiós o com exterioritzen la seva religió.

Alguna vegada es que l'empresa aplica adaptacions per adaptar-se als prejudicis que té el públic general.

La llei catalana i estatal diuen que necessitem més estadístiques i diu que les empreses de mes de 200 casos han de fer públiques els criteris de contractació. Però no solventa el problema perquè les PIMES son molt importants. Qui té a càrrega de la discriminació, la persona de demostrar la discriminació o l'empresa de demostrar que no ha discriminat. Però la persona no

te elements de prova de la discriminació que ha patit. Quan costa una demanda? Les discriminacions individuals son molt difícils. Les ONGs tenen la capacitat de denunciar.

David Moya de la Universitat de Barcelona

“Frontera sud. Resistències contra la impunitat a la frontera sud.”

On comencen les violències? Una treballadora en origen marroquí té teòricament més drets que un treballador espanyol. Però tots aquests papers no serveixen per res.

Contractació en origen: ja no hi ha Equador. Les violacions de drets als treballadors hondurenys no ha tingut cap resposta per part dels govern i segueix apareixent aquest any en la contractació en origen, però Equador que s’ha queixat i l’han tret.

Els mitjans de comunicació tenen un paper transcendental. Avui s’ha tornat a cremar un assentament xabolista, però no surt als mitjans.

Per entendre les fronteres cal conèixer què ha passat. Cal anar al passat. Ara el capitalisme intenta anar a aquests llocs que encara no ha colonitzat. Hi ha quotes de migrants que s’han d’omplir, ens cal tenir maduixes a baix preu i necessitem ma d’obra barata en condicions de

semi esclavitud. Interessa generar la política de la por. La lluita del migrant no només és pels papers.

Les resistències migrants son molt amplies: treballadores del camp, de les cures, dels cambrers, de la construcció...al voltant de 500.000 persones i les persones amb residència, que segueixen obligats a mantenir un contracte laboral per seguir tenint papers.

Maria: Ens desplace 300-400 persones a un lloc i des dels privilegis de la nostra blanquitud cridem l'atenció dels mitjans en llocs on abans no s'han interessat (durant l'any). També volem teixir xarxes i el aquestes xarxes ens permet reaccionar abans i de manera més coordinada. I per altra banda, teixir xarxes de suport. Les que tenim mes privilegis podem oferir mes recolzament, podem oferir petits suports. També revisem la memòria històrica amb argiles. O altres lluites com al canvi climàtic.

A Lepe hi ha unes cases (xaboles) que el propietari vol derruir per construir un centre comercial. No els hi lloguen les cases, tot i tenir diners, perquè son negres. No els deixaven posar denúncies, però fins que no van anar-hi uns blancs a posar la denuncia no els van deixar posar.

Totes aquestes vulneracions laborals, tenen un cost econòmic important. Calculen que ens costa 1000 milions d'euros a l'erari públic, a mes del cost individual. Ens calen aquests diners per pagar pensions i serveis i no pot ser que el capitalisme estigui defraudant per a que s'ho quedin nomes uns quants.

La Caixa va comprar l'empresa Atlantic Blues que és la principal empresa de fruites vermelles i que obliguen que tingui una compte a Caixa banc i els obliga a pagar 200 euros .

La lluita antiracista encara no ha permet. L'organització migrant és el repte mes important. El problema es que els companys migrants tenen tant poc temps que es molt difícil que es puguin organitzar. A valencià ja hi ha un col·lectiu de manters, i es van produint avenços en la lluita. Hi ha raons per no ser tant pessimistes. El 2001 i la lluita migrant va ser un assoliment molt gran, comparable als assoliments d'estats units. Ara no hi ha inspeccions en els llocs de treball. Quina és la invitació? Instar a la inspecció de treball, signar la ILP, fer un contracte a una persona, sortir al carrer, a traves del consum (les que podem decidir), etc.

A nivell empresarial hi ha experiències marcades per la por mes que per la solidaritat. La llei de debida negligència. Els comerciants tenen responsabilitat per les condicions dels productors. Com a conseqüència alguns comerciants han posat certs inspectors directament. La col·laboració amb la justícia pot facilitar la obtenció de papers.

El cas de la massacre de Melilla, no es garantitza mai una investigació independent.

A Huelva no es solucionarà res. No tenen ningú a favor, inclús ni al capellà del poble. No poden anar ni tan sols a missa perquè els miren malament.

Un tema important és l'empadronament sense domicili fixe. Des de les emergències 'frontera sur' s'està monitoritzant que esta passant amb l'accés al padró en els diferents municipis. Fins i tot s'ha arribat a denunciar ajuntaments.

Ens agradaria recordar que fa 5 anys que es va denunciar la violació de la primera dona. Ens agradaria crear xarxes a nivell nacional per recordar aquell inici de lluita. Els mitjans han vingut, ha sortit en premsa però avançar s'ha avançat poc.

Maria Crixell, Caravana Obrim Fronteres

La història de la Khadija

Es va desmaiar a la feina i com que es temporera diuen que algú l'ha d'anar a buscar. I la van portar a l'hospital. I la van fer fora de la feina. No la poden fer fora perquè ella ha anat a treballar. Van denunciar als jutjats i van denunciar. Van anar als sindicats perquè havien de declarar amb màxim de 20 dies. Com que no estan afiliades diu que havien de pagar. Han fet la conciliació i ha guanyat els judici.

El que trobes aquí és més dur que passar la frontera. Has de callar no pots respondre perquè per elles no els has de respondre. La majoria son immigrants, encara que tinguin papers. Paguem més del que s'ha de pagar per tot. Per demanar una cita s'ha de fer per una plataforma que no saben com fer i han de contractar un advocat. Li demanen 70 euros que no tenen. Hi ha fins i tot nens que han nascut aquí .

Norma té una gran veu, que necessitem. Hi ha gent que no pot lluitar pels seus drets. Encara que no hi ha canvis, hi ha petites millores. El pare de la seva filla porta 14 anys sense papers. I demanen 1200 euros al mes i per això necessito fer 9 hores al dia durant més de 6 mesos. I al cap de 6 mesos hem presentat els papers i l'advocada s'ha equivocat. I ara haig de treballar 6 mesos més.

“Tunísia. Volem que els tunisians tornin a Tunísia.”

Corina Tulbure: És una realitat que afecta a totes les famílies tunisianes ja que es un dol que no es tanca. Les mares no saben on estan els seus fills. s'han manifestat davant els consultats però

també han intentat que es coneguin les vulneracions en els països europeus. Es una catàstrofe programada.

Agafar el vaixell a Europa es una revolució individual quan la col·lectiva ha fracassat.

Quan els familiars han d'anar a Itàlia per reconèixer els cossos, no els donen visat. No poden recuperar els cossos dels seus fills. La frontera es veu diferent des de Tunísia que des d'aquí. L'efecte psicològic del tancament de la frontera encara l'impulsa més a intentar creuar. Si les fronteres estiguessin obertes, anirien i tornarien. Però el tancament de les fronteres també tanquen els migrants en els llocs de destí.

Imed Soltani: El mar entre Itàlia i Tunísia es una mar molt llarg que s'ha convertit en un cementiri y hi ha moltes mares amb fills desapareguts que no saben on son des de fa molts anys. Ell té dos que han desaparegut en el mar el 2008 i per això s'ha unit a aquesta causa.

Des de el 2011 hi ha 500 famílies de fills que han desaparegut i volen saber la veritat. S'han fet moltes manifestacions i han parlat amb moltes autoritats però no tenen resposta. Han treballat amb la caravana migrant de Italià per fer pressió però segueixen sense respostes oficials. El 2015 els van dir que els donarien la resposta en un any però fins ara no els han donat cap informació. Cada vegada desapareixen més persones i la principal causa son les polítiques i el tancament de fronteres. Elles eren ciutadans normals que s'han vist obligats en participar en política. Com que no els donen visats els forcen a desaparèixer en el mar. Cada vegada hi han més ares que estan perdent els seus fills. Des de que han començat aquest viatge a Barcelona, ja han desaparegut dues llanxes. Han trobat 5 cadàvers, la resta han desaparegut en el mar. Volem fer llaços entre gent, partits, organitzacions per acabar amb les polítiques de mort. Hi ha diferències clares entre el poble europeu i els polítics europeus, que maten a la gent. Per altra banda, el poble europeu té un problema amb les persones que arriben. Quan diem obrim les fronteres no és perquè vulguem que els tunisians vinguin a Europa, nosaltres volem que tots els tunisians retornin a Tunísia. Son les mateixes fronteres les que creen el problema. Per això demanem que obrin les fronteres. Quan es tanquen les fronteres és quan es crea el problema. Però el poble tunisià el solidari amb el poble espanyol. Quan la gent ve aquí, veuen la realitat i tornarien. Es pensen que venir a Europa és un somni, però la realitat és una altra.

Imed Soltari, de l'organització 'Terre pour Tous'

Laila: Soc la mare de Yousef que ha desaparegut el 31 Juliol de 2020. Tenia esperances de veure els seus fills grans i de cop, no hi son. Des d'aleshores ha crescut una lluita en ella, se sent la mare de tots els joves tunisians desapareguts d'aquesta manera. Esta contenta de que hi hagi una organització, 'Terre pour tous', que els dona veu i que els permet organitzar-se. Ha intentat parlar en tots els Mitjans de comunicació però ningú els escolta. Com que no troba ningú que li doni resposta, ha decidit pintar un mur a casa seva de la foto del seu fill i del seu Nebot per conèixer la veritat. Porta un vestit on mostra el mural de casa seva on está escrit: "Mis lagrimas caen por Túnez que se nos ha llevado nuestros jóvenes al desastre y nuestro gobierno no se ha responsabilizado". Té esperança de fer un recorregut internacional i que les altres dones facin el mateix i mostrin el que passa amb els seus fills. Com que no ha tingut cap ajuda del govern segueix disposada a lluitar per sempre per a que es conegui el dolor de les mares. Vol la solidaritat dels pobles perquè demà hi haurà altres mares que els hi passa el mateix que a ella. Vol que totes les mares posin una ampolla al mar amb el seu missatge per omplir el mar d'ampolles i que la gent sàpiga que la quantitat de joves que han mort en el mar.

Espero que treballem totes juntes per qüestionar si aquest crim que està passant és un somni impossible dels seus fills o un crim organitzat de les polítiques de la unió europea.

Ens regala un quadre. Una amiga de Facebook que segueix la seva lluita i totes les etapes de la lluita ha dibuixat una silueta per a representar-la. La artista es diu Imene Sart. La cara està en blanc perquè no saben res ni han trobat la veritat. Les espatlles signifiquen el pes de la cerca del seu fill i dels altres fills. Els pits signifiquen els ulls però la mare. La posició de les mans son la força i la determinació de continuar la lluita amb confiança. El cor és la relació d'amor entre la mar i els infants i la seva feina per buscar una millor futur pels seus fills. Las cordes son el lligam i l'amor de les mares que han cuidat els seus fills i ahora els sostenen a la zodíac. I les cames son la continuació de la lluita. El quadre representa a totes les mares

Souad: La mare de que ha desaparegut el 2008. Dona les gràcies a les persones que han vingut que, encara que no el poden entendre, els solidaritzen amb el seu dolor. Cada vegada estan desapareixent més joves a Tunísia. Quan veu un jove treballant i vivint amb la seva família, se n'alegra però recorda que la seva vida no té sentit sense el seu fill. El seu fill era una persona alegre, però la foto que mostra es veu la preocupació en el seu rostre. Tant les seves germanes com tota la família estan patint per la seva pèrdua. Agraeix estar aquí per poder expressar el seu patiment. Estar aquí els dona certa alegria, és un pas per buscar la veritat d'on estan els seus fills. Pateix no només pel seu fill, pateix pels joves de Tunísia que es perden, perquè la situació segueix, els joves segueixen morint. El més dolorós és que les mares segueixen pensant que els seus fills encara son vius perquè no poden conèixer la veritat, estan sempre esperant. De nit que arribi el dia, i de dia que arribi la nit. Vol que el mon s'assabenti del que està passant i que pari aquesta barbaritat.

Imatge de grup, organització "Terre pour Tous"